

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 16599/14
08.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судским саветником Бисерком Савић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из с. ..., ..., ради поништаја решења тужене Војне поште 4666 Ниш, Уп-2 бр. 82-2 од 19.11.2014. године, у правној ствари признавања права на отпремнину, у нејавној седници већа одржаној дана 08.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 4666 Ниш, Уп-2 бр. 82-2 од 19.11.2014. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбија се жалба тужиоца, изјављена против решења Војне поште 4650 Ниш, Уп-1 бр. 77-1 од 13.10.2014. године, којим је, тачком 1. диспозитива, одлучено да се одбија захтев тужиоца, раније професионалног војника на служби у ВП 4650 Ниш, као неоснован, а тачком 2. диспозитива, одређено да се овим решењем замењује решење ВП 4650 Ниш, пов.бр.1-920 од 15.09.2014. године.

Тужбом, поднетом дана 23.12.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да му је служба у Војсци престала истеком уговореног рока и да му управо због тога, у смислу одредбе члана 88. Закона о Војсци Србије, припада право на отпремнину. Сматра да се тужени орган неосновано позива на мишљење Министарства одбране, будући да је наведеном одредбом прописано да право на отпремнину припада лицу које испуњава бар један од три услова, од којих је један престанак службе истеком уговореног рока. Предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи као незаконито и тужиоцу призна право на отпремнину, или да тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао при наводима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да Суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења, у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је нашао:

тужба је основана.

Према образложењу оспореног решења, одлука првостепеног органа је правилна, јер тужилац није лице коме би, по основу члана 44. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије, припадало право на отпремнину након престанка професионалне војне службе по истеку уговореног рока, налазећи да је тај орган правилно уважио мишљење Министарства одбране, инт.бр. 6913-2 од 15.11.2013. године, којим се појашњава да право на отпремнину припада професионалном војнику коме службе у Војсци престане истеком уговореног рока, под условом да уговор о раду није обновљен из разлога што је оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време или због укидања формацијског места.

Одредбом члана 88. став 2. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, број 116/07...101/10), прописано је да официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и професионалном војнику коме престане служба у Војсци Србије истеком уговореног рока, због тога што је оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време или ако му служба у Војсци Србије престане због укидања формацијског места, припада отпремнина у висини до троструког износа бруто зараде која би му припадала у последњем месецу пре престанка службе, зависно од временаведеног у служби на одређено време.

Одредбом члана 44. став 1. Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије („Службени војни лист“, број 28/11), прописано је да официру на одређено време, подофициру на одређено време и професионалном војнику коме престане служба у Војсци истеком уговореног рока ако није обновио уговор о раду, због тога што је оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време или ако му служба у Војсци Србије престане због укидања формацијског места, припада отпремнина у висини бруто плате која би му припадала у последњем месецу пре престанка службе, зависно од временаведеног у служби на одређено време, и то: до 10 година – у износу од једномесечне плате са минулим радом (тачка 1.), преко 10 до 15 година – у износу двомесечне плате са минулим радом (тачка 2.) и преко 15 година – у износу тромесечне плате са минулим радом (тачка 3.).

Имајући у виду да међу странкама нису спорне одлучне чињенице за правилно решење ове управне ствари, да је тужилац био професионални војник по уговору на одређено време, да му је служба престала због истека уговореног рока и да је поднео захтев за признавање права на отпремнину, Управни суд налази да војни управни органи погрешно тумаче одредбе цитираних чланова Закона о Војсци Србије и Правилника о платама и другим новчаним примањима професионалних припадника Војске Србије. Наведеним одредбама је прописано да официр, подофицир и професионални војник који је примљен у службу на одређено време, има право на отпремнину ако му служба престане из једног од три разлога: истеком уговореног рока,

зато што је оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време и ако му служба у Војсци престане због укидања формацијског места, што су разлози за престанак службе на одређено време, прописани одредбом члана 112. став 1. и став 2. тачке 1. и 6. Закона о Војсци Србије. Према правном схватању Управног суда, наведена лица, која су примљена у службу на одређено време, имају право на отпремнину ако им је служба престала истеком уговореног рока, али и ако им служба престане пре истека уговореног рока због тога што су оглашена неспособним за дужност за коју су примљена, односно зато што је укинато формацијско место на које су примљени. Због наведеног, тужени орган је, одлучујући о жалби тужиоца, требало да жалбу уважи и поништи првостепено решење, којим је материјални пропис погрешно примењен, а како је жалбу тужиоца одбио истоветном погрешном применом материјалног прописа, оспореним решењем је повредио закон на штету тужиоца.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима, јер је нашао да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, које је Суд могао да цени на основу списка предмета управног поступка.

Суд није одлучивао у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. став 4., у вези са одредбом става 1. овог члана Закона о управним споровима, налазећи да природа ствари не пружа поуздан основ да Суд својом пресудом мериторно реши ову управну ствар.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, на основу одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву, а у извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново, на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се правног схватања Суда изнетог у пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 08.10.2015. године, II-4 У.16599/14

Записничар
Бисерка Савић, с.р.

Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР